

CHARLAINE
HARRIS

PRAVÁ KREV

NAUŽDY MRTVÍ

PROLOG

LEDEN

Zámožný neworleanský podnikatel, podle šedivých vlasů asi padesátník, se v doprovodu svého mladšího a vyššího osobního strážce a řidiče v jedné osobě sešel ve Francouzské čtvrti s ďáblem. Šlo o předem dojednanou večerní schůzku.

„Vážně uvidíme *toho* Ďábla?“ zajímal se osobní strážce. Byl napnutý jako struna, což se dalo docela dobře pochopit.

„Ne *toho* Ďábla, ale prostě jen ďábla,“ poopravil ho jeho zaměstnavatel. Navenek působil klidně a rozvážně, ale uvnitř možná bojoval s úplně jinými pocity. „Od toho večera, kdy mě oslovil na recepci Obchodní komory, jsem se dozvěděl spoustu věcí, o kterých jsem předtím neměl nejmenší tušení,“ řekl podnikatel a pozorně se rozhlédl, jestli už někde neuvidí bytost, s níž se dnes uvolil sejit. „Přesvědčil mě, že je skutečně ten, za koho se prohlašuje. Dceru jsem odjakživa podezíral, že si něco nalhává. Že si ty svoje nadpřirozené schopnosti vymýšlí, aby... si připadala výjimečná. Teď jsem ochotný připustit, že určité vlohy má, byť nejsou ani zdaleka tak ohromující, jak se domnívá.“

Byl pozdní lednový večer, chladnější a vlhčí, než je v New Orleansu běžné. Šedovlasý podnikatel několikrát

přešlápl z nohy na nohu, aby se trochu zahřál. „Mám dojem, že na téhle křižovatce si běžně dává sraz spousta lidí,“ řekl svému osobnímu strážci. Ulice nekypěla takovým životem jako v létě, ale i teď po ní vrávorali opilci, bloumali turisté a spěchali za zábavou místní usedlíci. Nebojím se, pomyslel si. „Hele, už jde,“ řekl nahlas.

Đábel byl elegantně oblečený muž a vypadal jako nefalšovaný podnikatel – vázanka značky Hermès, italský oblek, boty vyrobené na zakázku. Oči měl nepřírozeně jasné, bělmo mu svítilo a hnědé zornice s fialovým nádechem vypadaly z určitých úhlů, jako by byly rudé.

„Co pro mě máte?“ zeptal se tónem, který nesvědčil o příliš velkém zájmu.

„Dvě duše,“ odpověděl podnikatel. „Tady Tyrese souhlasil, že do toho půjde se mnou.“

Đábel stočil pohled k osobnímu strážci a ten po krátkém zaváhání přikývl. Bylo to statný Afroameričan se světle hnědou pletí a kaštanovými očima.

„Z vlastní vůle?“ zeptal se đábel lhostejným tónem. „Oba?“

„Z vlastní vůle,“ přisvědčil podnikatel.

„Z vlastní vůle,“ potvrdil osobní strážce.

„Takže dojednáme ten obchod.“

Výraz „obchod“ šedovlasého muže povzbudil a uklidnil. „Výborně,“ usmál se. „Ty dokumenty mám tady. Jsou už podepsané.“ Jeho osobní strážce Tyrese rozevřel pevné desky a vytáhl z nich dva listy papíru. Žádný pergamen z lidské kůže, nic tak teatrálního ani výstředního, jen obyčejný kancelářský papír do tiskárny, který šéfova sekretářka nakupuje v papírnictví OfficeMax. Tyrese podal oba listy đábelovi a ten je bleskově přešel pohledem.

„Musíte je podepsat znovu,“ prohlásil. „Protože tenhle podpis inkoustem nestačí.“

„Měl jsem za to, že jste jenom žertoval,“ zamračil se podnikatel.

„Nikdy nežertuju,“ odpověděl đábel. „Ne že bych neměl smysl pro humor. Ten mi nechybí, věřte mi, ale na smlouvy se nevztahuje.“

„Máme to tedy skutečně...“

„Podepsat krví? Ano, jednoznačně. Je to tradice. A uděláte to hned teď.“ Správně si totiž přečetl pohled, který šedovlasý podnikatel vyslal ke svému tělesnému strážci. „Slibuju, že vás při tom nikdo neuvidí,“ dodal. Hned nato všechny tři muže zahalila hustá tmavá clona a oddělila je od ostatních lidí na ulici.

Šedovlasý podnikatel ostentativně vzdychl, aby dal ďáblu jasně na srozuměnou, že mu tahle tradiční procedura připadá nemístně melodramatická. „Tyresi, máte nůž?“ zeptal se a zvedl oči k osobnímu strážci.

Tyrese bleskově vytáhl nůž, zřejmě z rukávu pláště, a ve světle z ulice se zalesklo ocelové ostří. Podnikatel si svlékl plášť a podal ho svému podřízenému. Potom rozepnul manžetu košile a vyhrnul si ji. Rychle – možná aby ďáblu dokázal svou neohroženost – se pak bodl Tyresovým nožem do levého předloktí. Když se jeho úsilí dočkalo odměny v podobě tenkého pramínku krve, podíval se ďáblu zpříma do očí a vzal si od něj brk, který jejich rudooký společník odkudsi vylovil... dokonce ještě rychleji a nenápadněji než Tyrese svůj nůž. Nakonec brk namočil do rudého čírku vytékajícího z rány a napsal své jméno do horního rohu dokumentu, který mu jeho řidič podložil pevnými koženými deskami.

Jakmile splnil ďáblův požadavek, vrátil nůž řidiči, vzal si od něj plášť a oblékl si ho. Tyrese pak udělal totéž, co jeho zaměstnavatel. Když smlouvu opatřil svým podpisem, dýchl na papír, aby krev oschla a nerozmažala se.

Ďábel se při pohledu na obě listiny usmál. V tu chvíli vůbec nevypadal jako úspěšný obchodník.

Vypadal jako zatraceně spokojený chlap.

„Máte nárok na prémii,“ oznámil pak šedovlasému muži. „Protože jste mi přivedl další duši. Mimochodem, jak se cítíte?“

„Úplně normálně,“ odpověděl podnikatel a dopnul si plášť. „Možná trochu našťavaně.“ Náhle se usmál a v po-

uličním světle se zdálo, že má zuby stejně ostré a lesklé, jako byla čepel Tyresova nože. „Jak je vám, Tyresi?“ zeptal se svého zaměstnance.

„Jsem trochu nervózní,“ přiznal osobní strážce. „Ale to přejde.“

„Především bych chtěl poznamenat, že ani jeden z vás není dobrý člověk,“ prohlásil ďábel naprosto věčným tónem, z něhož nezazníval ani sebemenší náznak odsudku. „Nevinné duše jsou lákavější. Ale jsem rád i za vás. Předpokládám, že seznam vašich přání obsahuje běžné položky. Úspěch? Porážku nepřátel?“

„Ano, jde mi přesně o tohle. Ale protože mám nárok na tu prémii, rád bych vyslovil ještě několik dalších přání. Nebo bych si ji mohl vyzvednout v hotovosti?“

„No!“ Ďábel se pousmál. „S penězi neobchoduju. Obchoduju se službami.“

„Nemohl bych rozhodnutí ohledně té prémie odložit na jindy?“ zeptal se podnikatel po krátkém zamyšlení. „A obrátit se na vás později?“

Ďábel se nad jeho dotazem lehce pozastavil. „Nechcete snad nové Alfa Romeo, největší dům ve Francouzské čtvrti anebo strávit noc s Nicole Kidmanovou?“

Podnikatel rázně zavrtěl hlavou. „Jsem přesvědčený, že se určitě objeví něco, o co bych stál, ale že se mi zároveň naskytne příležitost normálně si to pořídit. Před hurikánem Katrina jsem byl úspěšný muž, a tak jsem se domníval, že po té živelní katastrofě zbohatnu ještě víc, protože obchoduju se stavebním dřívím. Všichni ho tehdy potřebovali.“ Zhluboka se nadechl a pokračoval ve vysvětlování, přestože se ďábel tvářil znuděně. „Jenomže obnovit dodávky bylo moc těžké. Spousta lidí byla bez peněz, protože jim Katrina všechno sebrala, a ostatní čekali na peníze od pojišťoven. Udělal jsem pár chyb v dobré víře, že mi pochybní stavbaři zaplatí za dodaný materiál včas... Skončilo to tím, že se mé podnikání sice rozrostlo, jenomže všichni mi zůstávali dlužní a můj kreditní účet se napínal jako kondom navlečený na slonovi. A všichni si o tom začali povídat.“

Sklopil oči k zemi. „Míval jsem v tomhle městě vliv, ale teď ho ztrácím.“

Je možné, že tehdy na recepci ho ďábel oslovil právě kvůli tomu, že tohle všechno dobře věděl. Každopádně bylo zřejmé, že ho podnikatelovy výlevy nezajímají. „Takže vám jde o úspěch,“ prohlásil rázně. „A už se těším na vaše prémiové přání,“ dodal a otočil se k řidiči a osobnímu strážci v jedné osobě. „A co si přejete vy, Tyresi? Mám teď i vaši duši.“

„Na duše nevěřím,“ odpověděl Tyrese. „A mám dojem, že můj šéf na ně taky nevěří. Takže nám nevadí, když vám dáme něco, co podle našeho názoru vůbec nemáme,“ poznamenal a spiklenecky se na ďábla zazubil. Jako chlap na chlapa. Což ovšem byla chyba, protože ďábel žádný chlap nebyl.

Ďábel mu úsměv oplatil, ale vypadal při tom tak děsivě, že řidiče všechen humor rázem přešel. „Tak co si tedy přejete? Víckrát to už opakovat nebudu.“

„Chci Cikánku Kidd. Její pravé jméno je Katy Sherboniová, jestli to potřebujete vědět. Pracuje v podniku Zlatička z Bourbon Street. Chci, aby mě milovala úplně stejně, jako já miluju ji.“

Podnikatel si svého zaměstnance změnil zklamaným pohledem. „Tyresi, byl bych rád, kdyby sis přál něco, co bude mít trvalejší hodnotu. Sexu je v New Orleansu spousta a děvčat, jako je Cikánka Kidd, najdeš na každém rohu mraky.“

„Tak to jste teda vedle,“ namítl Tyrese. „Sice nevěřím, že mám nějakou duši, ale vím, že pravou lásku člověk potká jenom jedinkrát za život. Cikánku zbožňuju. Jestli se zamiluje i ona do mě, budu nejšťastnější člověk na světě. A pokud vyděláte nějaký peníze vy, šéfe, vydělám je tím pádem i já. Zatím mi stačí, co mám. Nejsem nenasyta.“

„To já zase ano,“ poznamenal ďábel téměř laskavým tónem. „Možná budete nakonec litovat, že jste si radši neřekl o nějaké vládní dluhopisy, Tyresi.“

Řidič zavrtěl hlavou. „Úplně mi stačí, co mám. Dejte mi Cikánku a všechno ostatní bude v pořádku. Víím to.“

Ďábel si ho přeměřil pohledem, který by se dal vyložit jako lítostivý, pokud byl někdo jako ďábel takového citu vůbec schopný.

„Takže si to pěkně uživejte, ano?“ popřál pak oběma mužům, kteří právě přišli o duši. Ani jeden z nich nedokázal odhadnout, jestli si z nich tropí posměch nebo zda to myslí upřímně. „Tyresi, vy už mě až do našeho definitivního setkání neuvídníte,“ řekl ještě osobnímu strážci a otočil se k podnikateli. „My se ještě někdy v budoucnu setkáme. Až budete připravený na tu prémii, ozvěte se mi. Tady je moje navštívenka.“

Podnikatel si od něj vzal bílou kartičku jen s jediným psaným údajem – telefonním číslem. Bylo to totéž číslo, na které zavolał, když si chtěl s ďáblem domluvit tu dnešní schůzku. „Ale co když se ozvu až za několik let?“ zeptal se.

„Neozvete,“ odpověděl mu tázaný, ale jeho hlas už zněl z dálky. Podnikatel zvedl hlavu a zjistil, že ďábel už mezitím bleskově popošel o půl bloku dál. Po asi sedmi dalších krocích po špinavém chodníku se zdánlivě rozplynul a zanechal po sobě jenom otisk v chladném vlhkém vzduchu.

Podnikatel a jeho řidič se otočili a chvatně zamířili opačným směrem. Řidič se pak už s tímto ďáblem nikdy neseťkal. Podnikatel ho znovu viděl v červnu.

ČERVEN

O několik tisíc kilometrů dál – v mexickém státě Baja California – ležel na pláži vysoký štíhlý muž. Ta pláž se nenacházela v žádném ze známých turistických letovišek, kde by si ho mohli všimnout nějakí cizinci a poznat ho. Byl stálým zákazníkem místního baru, který vypadal spíš jako obyčejná dřevěná bouda. Jeho majitel půjčoval svým hostům za drobný peníz velkou osušku a plážový slunečník a čas od času za nimi posílal svého syna s nějakým čerstvým nápojem. Dokud zákazník pil.

Vysoký muž usrkával sice jenom Coca-colu, ale stejně za ni platil majlant. Zdálo se však, že si to neuvědomuje, anebo mu to prostě nevadilo. Seděl na osušce schoulený ve stínu pod slunečníkem, na hlavě měl klobouk, na očích brýle a na sobě plavky. Vedle něj ležel starý batoh a o kousek dál na písku gumové pantofle, kolem nichž se šířil lehký pach horké gummy. Na uších měl sluchátka iPodu a jeho úsměv naznačoval, že se mu velice líbí, co v nich slyší. Občas zvedl ruku a prohrábl si vlasy. Byly světlé, ale odrosty u kořínků naznačovaly, že jsou ve skutečnosti už silně prošedivělé. Podle postavy mu mohlo být něco kolem čtyřiceti. Vzhledem ke své výšce a širokým ramenům měl poměrně malou hlavu a nevydal jako člověk uvyklý tělesné práci. Nepůsobil však ani jako boháč, protože jeho výbava – pantofle, plavky, klobouk i košile odhozená opodál – pocházela z Wal-Martu nebo možná z nějakého ještě levnějšího obchodního řetězce.

Snaha působit zámožně se v těchto končinách za nynějších podmínek nevyplácela. Nebylo tady bezpečno a místní obyvatelé i cizinci se stávali terčem násilností. Většina turistů proto vyhledávala zavedené rekreační oblasti, na něž se dopravovala letadlem, a okolní venkov nepoznala ani z pohledu řidiče automobilu. Vysoký muž tu měl jenom pár krajanů, ale ti se mezi sebou většinou nestýkali a vyzařovala z nich beznaděj... nebo přinejmenším působili tajuplně. Nikdo nevěděl, proč si zvolili k životu tak nebezpečné místo, a ani nebylo radno pít se po jejich motivaci. Příliš zvědavý člověk by se mohl se zlou potázat.

Jeden z těchto krajanů – člověk, který sem přijel teprve nedávno – se posadil poblíž vysokého muže. Na tak rozlehlé a téměř liduprázdné pláži nemohlo jít o náhodu. Vysoký muž vyslal k nevídanému návštěvníkovi nenápadný pohled přes své tmavé sluneční brýle, které vypadaly jako dioptrické. Nový příchozí byl asi třicátník, ani malý ani velký, ani hezký ani ošklivý, ani kostnatý ani samý sval. Po fyzické stránce byl prostě ve všech ohledech prů-

měrný. Vysokému muži neušlo, že ho tento bezvýrazný člověk sleduje už několik dní, a byl přesvědčený, že k němu dříve či později přijde a osloví ho.

Všední muž si k tomu zvolil ten nejvhodnější okamžik. Oba seděli na pláži v místě, kde je nikdo nemohl slyšet nebo se k nim nepozorovaně přiblížit. Dokonce ani satelity v atmosféře by je nedokázaly nenápadně zaměřit. Vysoký blondák seděl příkrčený pod slunečníkem a všiml si, že jeho mlčenlivý pozorovatel sedí v jeho stínu.

„Co to posloucháte?“ zeptal se onen ve všech ohledech průměrný muž a ukázal na sluchátka, která měl jeho společník strčená v uších.

Mluvil se zvláštním přízvukem. Že by německým? Rozhodně mluví jako člověk pocházející z nějaké evropské země, pomyslel si vysoký muž, který nebyl nijak zvlášť zcestovalý. Kromě toho zaznamenal, že jeho nový společník má velice nepříjemný úsměv. Když roztáhl rty a odhalil pevné zuby, nevypadal sice zle, ale důležitý byl dojem, který při tom vyvolával – připomínal šelmu, jež cení tesáky na svou budoucí oběť.

„Jste gay? Nemám zájem,“ prohlásil obarvený blondák. „A vás čeká pekelný oheň.“

„Líbí se mi ženy. Mám je moc rád,“ odpověděl mladší a menší muž. „Někdy víc, než jim je milé,“ dodal s krutým úsměvem a znovu zopakoval svou původní otázku. „Co to posloucháte?“

Vysoký muž se zamyslel a probodl vetřelce zlostným pohledem. Pak ho ale napadlo, že si už dlouho s nikým nepopovídal, a rozhodl se pro pravdivou odpověď. „Poslouchám kázání.“

V obličeji jeho společníka se objevil jen lehce překvapený výraz. „Vážně? Kázání? Jako duchovní mi nepřipadáte,“ poznamenal se zvláštním úsměvem. Vysoký blondák se začal cítit nesvůj. A pomyslel na svou zbraň uloženou v batohu, který ležel na dosah ruky vedle něj. Ještě že rozepnul přezky, když ho pokládal na zem!

„Mýlíte se, ale Bůh vás za to nepotrestá,“ prohlásil vysoký muž klidně a pousmál se. „Poslouchám jedno

ze svých vlastních starých kázání. Je to kázání o pravdě a bylo určené obrovskému davu lidí.“

„On vám nikdo nevěřil?“ zeptal se menší muž a naklonil hlavu ke svému společníkovi.

„Mnoho lidí mi věřilo. Mnoho. Měl jsem bezpočet stoupenců. Ale jedna dívka... jedna dívka mě zničila. A moji ženu – v jistém smyslu tohoto slova – dostala do vězení.“

„Nejmenovala se ta dívka Sookie Stackhouseová?“ zeptal se menší muž, sundal si brýle proti slunci a odhalil nepřírozeně bledé oči.

Vysoký muž vyhrkl: „Jak to víte?“

ČERVEN

Đábel si právě pečlivě ukrajoval sousta z lívanečků, které měl před sebou na talíři, když k jeho stolu přistoupil šedovlasý podnikatel. Đábel si okamžitě všiml jeho křepké chůze. Copley Carmichael vypadal jako mnohem úspěšnější člověk než posledně, kdy mu hrozil krach. Jeho jméno se teď každou chvíli objevovalo v ekonomických rubrikách novin. Silná finanční injekce ho vrátila mezi mocnou hospodářskou elitu New Orleansu a díky penězům, které napumpoval do místní skomírající ekonomiky, se zvýšil také jeho politický vliv v celé oblasti zasažené ničivým hurikánem Katrina. Mimochodem, pokud jde o tuto živelní pohromu, đábel v odpovědích na všechny dotazy zdůrazňoval, že s ní nemá nic společného.

Dnes Copley Carmichael vypadal jako zdravý a energický muž, nejméně o deset let mladší, než kolik mu bylo ve skutečnosti. Bez pozdravu se posadil ke stolu.

„Kde je váš osobní strážce, pane Carmichaele?“ zeptal se ho đábel, když spolkl doušek kávy.

Podnikatel si právě objednával u číšníka pití, takže odpověděl až po mladíkově odchodu. „Tyrese má nějaké problémy, tak jsem mu dal volno.“

„Kvůli té dívce? Cikánce?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Carmichael vážně, bez sebemenšího náznaku úsměšku. „Když o ni požádal, bylo mi jasné, že ho výsledek nijak nepotěší, ale on pevně věřil, že pravá láska nakonec zvítězí.“

„A nezvítězila?“

„No ano. Cikánka je do něj blázen. Miluje ho natolik, že se s ním miluje takřka nepřetržitě. A nedokáže se udržet, přestože je HIV pozitivní... což Tyresovi samozřejmě neprozradila.“

„Hm,“ vzdychl ďábel. „Za ten virus nemůžu, to není moje práce. A jak se tedy Tyresovi daří?“

„Je už taky HIV pozitivní,“ odpověděl Carmichael a zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem si o něm myslel, že má víc rozumu.“

„Už chápu, proč si chcete vybrat tu prémii,“ řekl ďábel. Carmichael však žádnou souvislost mezi svým přáním a Tyresovými problémy neviděl.

„Ano,“ přikývl, zazubil se na ďábla, důvěrně se k němu naklonil a sotva slyšitelně zašeptal: „Už vím přesně, co chci. Přeju si, abyste mi našel *deneb sar*.“

Ďábel se na něj zadíval s nelíčeným překvapením. „Jak jste se o téhle nesmírně cenné věci dozvěděl?“

„Zmínila se o ní moje dcera a mě to zaujalo,“ přiznal Carmichael bez okolků. „Jenomže potom se zčistajasna zarazila a už mi neprozradila jméno osoby, která tu věc zřejmě má. Najal jsem si tedy jistého člověka a ten se jí naboural do elektronické pošty. Měl jsem to udělat už dřív, je to dost poučné. Dcera totiž bydlí s člověkem, kterému nevěřím. Po našem posledním rozhovoru se strašně rozčílila a už mě nechce vidět. Ale díky tomu přístupu k jejím mailům mám dobrý přehled skoro o všem, co dělá, i bez jejího vědomí a můžu ji chránit před jejími špatnými rozhodnutími.“

Copley Carmichael se při tomto doznání tvářil naprosto bezelstně. Ďábel z jeho výrazu vyčetl, že svou dceru miluje a dělá pro ni všechno, co považuje ve všech ohledech za nejlepší.

„Takže Amelia si s někým povídala o tom předmětu *deneb sar*,“ řekl ďábel. „A pak se o něm zmínila i před vámi. Velice zajímavé. Tu věc nikdo nevlastní... pokud vím. *Deneb sar* je předmět, který vytvořily bytosti z říše víl... a to nejsou žádní roztomilí okřídlení tvorečkové.“ Carmichael přikývl. „Když jsem zjistil, co všechno existuje mimo náš svět, naprosto mě to ohromilo,“ řekl. „Už prostě musím věřit, že nadpřirozené bytosti skutečně existují. A zároveň připustit, že moje dcera není tak praštěná, jak jsem se domníval. I když mám dojem, že svůj vliv poněkud přeceňuje.“

Ďábel zvedl své dokonalé obočí. V Carmichaelově rodině se zřejmě vyskytuje víc jedinců, kteří přeceňují svůj vliv. „Pokud jde o ten *deneb sar*... bytosti z říše víl už všechny existující kusy použily. Nevěřím, že na zemi ještě nějaký z nich zůstal. A od toho obrovského pozdvižení, které mezi nimi nastalo, se už do jejich blízkosti nedostanu. Občas něco vyhostí *ven*, ale zpátky do jejich říše se nic nedostane.“ Po obličejí mu přeletěl lítostivý výraz.

„Jeden *deneb sar* je ještě k mání. A podle toho, co jsem zjistil, jedna kamarádka mé dcery ví, kde je ukrytý,“ prohlásil Copley Carmichael. „Věřím, že ho dokážete najít.“

„To je úžasné,“ řekl ďábel s nelíčeným zájmem. „A k čemu ho chcete? Až ho najdu.“

„Chci zpátky svou dceru,“ odpověděl Carmichael naléhavě. „Chci mít takovou moc, která by mi umožnila změnit jí život. Takže vím přesně, co si budu přát, až pro mě *deneb sar* vypátráte. Ta žena, která ví, kde se nachází, se ho ale jen tak nevzdá. Zdělala ho totiž po své babičce... a mě nemá moc v lásce.“

Ďábel nastavil obličej rannímu slunci a v očích mu na okamžik zaplálo rudé světlo. „Dovedu si to představit. Pustím se do toho. A jméno té dceřiny kamarádky... té, která ví, kde je *deneb sar* ukrytý?“

„Žije v Bon Temps. Je to odsud na sever, kousek od Shreveportu.“

Ďábel pomalu přikývl. „Už jsem to jméno slyšel.“

ČERVENEC

Tři dny po rozhovoru v Café du Monde se d'ábel sešel s Copleym Carmichaelem znovu – zastavil se u jeho stolu v legendární neworleanské restauraci Commander's Palace. Podnikatel tam právě čekal, až mu přinesou oběd, a přitom se po telefonu dohadoval s jakýmsi smluvním partnerem, který po něm požadoval zvýšení limitu povolených výdajů. Carmichael na to nechtěl přistoupit a vysvětloval to dotyčnému velice nekompromisním způsobem. Když pak zvedl hlavu, spatřil nad sebou d'ábla v tomtéž elegantním obleku, jaký měl na sobě při jejich první schůzce. Působil jako ze škatulky.

Podnikatel odložil mobil a d'ábel se svezl na židli naproti němu.

Už předtím – hned jak nezvaného společníka poznal – Carmichael ohromeně nadskočil. A teď se na d'ábla nepříliš moudře obořil, protože si na podobná překvapení vůbec nepotrpěl. „Co to má k čertu znamenat? Jak to, že jste přišel až sem? Nepozval jsem vás.“

„K čertu. Ano, přesně tak,“ opáčil d'ábel a objednal si u číšníka, který se okamžitě objevil u stolu, sklenku sladové whisky. Působil dojmem, že se ho Carmichaelovo zpupné uvítání nijak nedotklo. „Domníval jsem se, že vás zajímá ten *deneb sar* a že se budete chtít dozvědět, co je s ním nového.“

Carmichaelův výraz se okamžitě změnil. „Vy jste ho našel? Máte ho?“

„Je mi líto, pane Carmichaele, ale nemám,“ odpověděl d'ábel, lítostivě to však rozhodně neznělo. „Přihodilo se totiž něco nečekaného a úplně to zmařilo naše plány.“ Číšník před něj obřadně postavil sklenku whisky a d'ábel ji hned zvedl k ústům a trochu z ní upil.

„Cože?“ vyhrkl Carmichael. Zlostí skoro nebyl schopen slova.

„Slečna Stackhouseová už *deneb sar* použila, čímž jeho kouzlo spotřebovala.“

Nastalo ticho nabité nejrůznějšími emocemi. Dábel si tento okamžik očividně vychutnával.

„Zničím ji!“ procedil Carmichael zlostně mezi zuby. Musel se ze všech sil držet, aby nevybuchl nahlas. „A vy mi pomůžete. Právě tohle od vás budu chtít místo toho kouzelného předmětu *deneb sar*.“

„Pro všechno na světě! Svou prémii jste si už vybral, pane Carmichaele. Nesmíte být tak nenasytný.“

„Ale vždyť jste mi ten *deneb sar* nepřinesl!“ Carmichael byl sice zkušený podnikatel, ale momentálně ho přemohlo naprosté ohromení a zuřivost.

„Zjistil jsem, kde ten *deneb sar* je, a byl jsem připravený vytáhnout jí ho z kapsy,“ odpověděl d'ábel. „Vstoupil jsem do těla jedné osoby, která stála vedle ní. Ale použila tu věc ještě dřív, než jsem pro ni mohl sáhnout. Žádal jste mě, abych dotyčný předmět našel. Výraz *najít* jste použil dvakrát a jednou jste zvolil slovo *vypátrat*. Tím naše jednání skončilo,“ prohlásil a hodil do sebe zbytek whisky.

„Aspoň mi pomozte nějak se jí dostat na kobytku,“ řekl Carmichael, brunátný vzteky. „Vytočila nás oba.“

„Tohle neudělám,“ odpověděl d'ábel. „Viděl jsem slečnu Stackhouseovou zblízka a mluvil jsem s mnoha lidmi, kteří ji znají. Zdá se, že je to velmi zajímavá žena. Nemám sebemenší důvod nějak jí ubližovat,“ řekl a vstal od stolu. „Vlastně... pokud vám můžu radit, nechte to všechno být. Slečna Stackhouseová má řadu mocných přátel, mimo jiné i vaši dceru.“

„Moje dcera se spřáhla s čarodějkami,“ poznamenal Carmichael. „Nikdy se nedokázala ani uživit, natož si vydělat na všechno ostatní. Všechny ty její kamarádky jsem si velice diskrétně prověřil,“ dodal a dlouze vzdychl – zčásti rozezleně, zčásti zoufale. „Vím, že skutečně mají určitou moc. Ted' už tomu věřím. Byť neochotně. Jenomže jak ty svoje schopnosti využívají? Jejich nejmocnější osoba bydlí v *boudě!*“ Carmichael zabubnoval bílými klouby prstů na desku stolu. „Moje dcera by mohla být hvězdou místní společnosti. Mohla by pro mě

pracovat a přitom se věnovat charitě a tak, ale místo toho žije ve svém malém světě s tím zkrachovalým přítelem. Jako ta její kamarádka Sookie. Ale já to tak nenechám. Kolik mocných přátel může mít nějaká servírka?“

Đábel zaletěl pohledem doleva. O dva stoly dál seděl sám nad spoustou jídla velice tělnatý tmavovlasý muž. A tento kulat'oučký strážník zachytil d'áblův pohled. Oba se pak na sebe chvíli dívali, aniž zamrkali nebo odvrátili oči stranou, což muži většinou nedělají, a nakonec na sebe kývli.

Carmichael probodl svého společníka nasupeným pohledem.

„Za Tyrese vám už nic nedlužím a vy teď nadobro patříte jenom mně,“ prohlásil nakonec d'ábel. „A vzhledem k tomu, jak se teď všechno vyvíjí, mám dojem, že budete můj mnohem dřív, než jsem očekával,“ dodal a po hladké tváři se mu rozlil mrazivý úsměv. Hned nato vstal od stolu a odešel pryč.

Carmichael se pak rozzuřil ještě víc, když musel za d'ábla zaplatit sladovou whisky. Obloustlého muže si za celou dobu nevšiml. Zato obloustlý muž si velice důkladně prohlédl jeho.

KAPITOLA PRVNÍ

Den potom, co se mi podařilo vyrvat svého šéfa Sama ze spárů smrti, jsem se probudila asi v deset hodin dopoledne a našla ho sedět na svém lehátku vzadu za domem. Byl jasný červencový den a zadní zahrada se už začínala koupat v žhavých slunečních paprscích, které dodávaly Samovým vlasům krásný rudozlatý nádech. Sešla jsem ze schůdků a zamířila přes zahradu k lehátku. Na sobě jsem ještě měla noční košili a na své vlastní vlasy – po ránu rozčuchané jako vrabčí hnízdo – jsem se ani neodvažovala pomyslet.

„Jak ti je?“ zeptala jsem se tiše. Krk mě ještě bolel od zoufalého křiku, který jsem spustila, když jsem za odlehlým venkovským stavením Alcida Herveauxe našla svého nejlepšího kamaráda zbroceného krví. Sam pokrčil nohy, abych si k němu mohla přisednout. Po dramatických nočních událostech mu zůstaly na džínsech skvrny od zaschlé krve a košili neměl vůbec – zjevně byla v takovém stavu, že se už nedala použít.

Sam mi hned neodpověděl. Tvářil se, jako kdyby mě vůbec nevnímal, ačkoliv mi předtím mlčky uvolnil místo na lehátku. Teprve po dlouhé chvíli řekl: „Nevím, jak mi je. Připadám si jako úplně cizí člověk. Něco se ve mně změnilo.“

Zděsila jsem se. Právě tohohle jsem se bála. „Vím... tedy, slyšela jsem... že za každé kouzlo se nějak platí,“

vypravila jsem ze sebe. „Ale předpokládala jsem, že platit budu já. Moc mě to mrzí.“

„Vždyť jsi mě vrátila nazpátek,“ poznamenal Sam bez sebemenšího náznaku emocí. „Myslím, že záchrana života rozhodně stojí za nějakou krátkou dobu, kdy nebudu ve svojí kůži,“ odpověděl, ale ani trošinku se neusmál.

Rozpačitě jsem se zavrtěla. „Jak dlouho jsi tady venku?“ zeptala jsem se. „Můžu ti přinést pomerančovou šťávu? Nebo třeba kávu? Snídani?“

„Několik hodin. Ležel jsem na zemi. Potřeboval jsem zase navázat spojení.“

„S čím?“ Zřejmě jsem ještě nebyla tak vzhůru, jak jsem se domnívala.

„S přírodní stránkou svojí osobnosti,“ odpověděl nesmírně pomalu, jako by vážil každé slovo. „Měňavci jsou děti přírody. Protože na sebe můžeme brát podobu nejrůznějších živočichů. Je to součást naší mytologie. Když jsme se kdysi dávno vmísili mezi lidi, tvrdili jsme, že nás takhle stvořila matka příroda, protože si přála, aby na zemi žily mnohotvárné bytosti, které by dokázaly okamžitě nahradit jakýkoliv momentálně vyhynulý živočišný druh. A taková mnohotvárná bytost je právě měňavec. Věděla jsi, že mi stačí, abych se třeba jenom podíval na obrázek šavlozubého tygra, a klidně se v něj proměním?“

„Ne,“ přiznala jsem.

„Myslím, že už půjdu domů. Vrátím se do domku a...“ Konec věty zůstal viset ve vzduchu.

„A co?“

„Vezmu si košili,“ odpověděl po chvíli. „Připadám si divně. Ta tvoje zahrada je úžasná.“

Byla jsem zmatená a taky dost vystrašená. V jistém směru jsem chápala, že Sam potřebuje zůstat chvíli sám, aby se vzpamatoval z čerstvého duševního otřesu, který mu způsobila jeho smrt a následný návrat mezi živé. Ale druhá část mého já – ta, která Sama znala už celou věčnost – si dělala starosti, že se můj letitý kamarád cho-

vá a mluví jako úplně jiný člověk. Během posledních let jsem byla jeho přítelkyně, zaměstnankyně, obchodní partnerka a příležitostně i děvče, se kterým si vyšel na rande, a nikdy bych nevěřila, že mě ještě něčím dokáže překvapit.

Přimhouřenýma očima jsem ho sledovala, jak se snaží vytáhnout ze zadní kapsy džínsů klíče. Vstala jsem, abych mu umožnila zvednout se z lehátka a dojít k zaparkované dodávce. Když se nakonec posadil za volant a otočil klíčkem v zapalování, vyslal ke mně přes čelní sklo dlouhý pohled a zvedl ruku. Pocítila jsem záchvěv radosti. Určitě teď spustí okénko, zavolá na mě a rozloučí se. Jenomže Sam jenom zacouval, otočil se a pomalu se rozjel po cestě vedoucí na Hummingbird Road. Zmizel bez jediného slova. Žádné „Uvidíme se později!“ nebo „Mockrát ti děkuju!“ a ani „Polib mi šos!“.

A co myslel tou zahradou, když říkal, že je úžasná? Vždyť u mě byl už mockrát.

Přinejmenším tuhle záhadu jsem vyřešila dost rychle. Když jsem se otočila a chtěla se doplahočit po svěžím zeleném trávníku zpátky do domu, všimla jsem si, že tři keříčky rajčat, které jsem zasadila už před spoustou týdnů, jsou doslova obsypané zralými červenými plody. Zůstala jsem stát na místě jako zkoprnělá. Kdy se to stalo? Naposledy jsem si jich všimla asi před týdnem, ale to byly celé schlíplé a nutně potřebovaly zalít a pohnojit. Keříček vlevo dokonce působil dojmem, jako kdyby se mu každou chvíli měly podlomit nohy (pokud se něco takového dá říct o rostlině). A teď jsou všechny tři svěží, listy mají krásně zelené a prohýbají se vedle podpěrných tyček pod tíhou nádherných plodů. Budí dojem, jako by je někdo zaléval dvojitou dávkou hnojiva Miracle-Gro.

S otevřenou pusou jsem se začala otáčet kolem dokoła a kontrolovat další květiny a keře na zahradě. A že jich bylo! Mnoho žen z našeho rodu se nadšeně věnovalo zahradničení a postupně osázely okolí domu růžemi, chudobkami, hortenziemi... prostě spoustou stále zelených i bohatě kvetoucích rostlin a dřevin, ale já jsem tento od-

kaz celých generací svých předchůdkyň udržovala v pořádku dost nedbale.

Ale... co se to sakra stalo? Během několika posledních dní, kdy jsem se utápěla v depresi, se moje zahrada zřejmě ládovala steroidy. Nebo ji možná navštívil maskot zelinářské firmy Green Giant. Všechny květiny, keře a stromy byly buď obsypané spoustou květů, nebo se ztrácely pod tíhou plodů – podle toho, jak jim v tomto ročním období velel jejich vegetační cyklus. A všechna ostatní zeleň byla lesklá, svěží a bohatá. Čemu jsem za to vděčila?

Utrhla jsem pár mimořádně zralých, dokonale kulatých rajčat a vzala je s sebou do domu. Bylo mi jasné, že si dám k obědu sendvič se šunkou a rajčaty, ale ještě předtím jsem musela zařídit několik věcí.

Došla jsem si pro mobil a projela seznam jmen. Ano, měla jsem v něm uložené číslo Bernadette Merlotové. Bernie byla Samova matka a stejně jako on patřila k měňavcům. Moje maminka zemřela, když mi bylo sedm let (takže jsem to možná neuměla moc dobře posoudit), ale měla jsem dojem, že Sam a Bernie spolu vycházejí velice dobře. Usoudila jsem totiž, že pokud bych někdy měla mít pádný důvod zatelefonovat jí, bylo to právě teď.

Nemůžu tvrdit, že šlo o snadný rozhovor, a ukončily jsme ho rychleji, než by bylo zapotřebí, ale svůj účel splnil – ještě než jsem zavěsila, Samova matka si už začala balit věci a chystala se na cestu do Bon Temps. Slíbila, že dorazí někdy v podvečer.

Udělala jsem dobře? Když jsem v duchu všechno znovu probrala, dospěla jsem k závěru, že ano. A kromě toho jsem si umínila, že si dopřeju den volna. Možná i víc. Zavolala jsem do baru U Merlotta a oznámila své kolegyni Kennedy, že jsem dostala chřipku. Slíbila, že mi v případě nejvyšší nutnosti zavolá, ale jinak mě nebude obtěžovat, abych se dala do pořádku.

„Nikdy bych neřekla, že někdo může chytit chřipku v červenci, ale před chvílí volal Sam a tvrdil mi totéž,“ poznamenala Kennedy a z hlasu jí zazníval smích.

Zatraceně, pomyslela jsem si.

„Nechytili jste to od sebe?“ zeptala se čtverácky.

Nevypravila jsem ze sebe ani slovo.

„Tak dobře, tak dobře, zavolám jediné v případě, že tady začne hořet. A tu dobu, než tě chřipka přejde, si pěkně užij.“

Rozhodla jsem se, že si nebudu dělat těžkou hlavu z drbů, které se nepochybně rozšíří v našem okolí. Hodně jsem spala a vyplakala spoustu slz. Vyklidila jsem všechny zásuvky v ložnici – v nočním stolku, prádelníku i komodě. Vyhodila jsem nepoužívané zbytečnosti a uložila všechny ostatní věci tak, aby jejich umístění dávalo smysl. A celou dobu jsem čekala... až se mi někdo ozve. Kdokoliv.

Telefon však zůstal němý. Nikoho jsem neslyšela, nikoho jsem neviděla. Měla jsem jedno velké nic. Kromě rajčat. Dávala jsem si je do sendvičů, a když jsem snědla všechny červené plody, objevily se na nich nové zelené koule. Pár těchto zelených rajčat jsem si osmažila v trojobalu, a když ostatní zčervenala, uvařila jsem z nich – úplně poprvé v životě – domácí salsu. Všechno kvetlo a kvetlo a kvetlo a já už měla skoro v každé místnosti aspoň jednu vázu plnou květin. Došla jsem dokonce i na hřbitov a položila na babiččin hrob velkou kytici. Druhou jsem pak nechala Billovi na verandě jeho domu. Kdybych všechny ty květy mohla jíst, měla bych jich třikrát denně plný talíř.

JINDE

Rusovlasá žena pomalu vyšla z věžeňské brány. V obličeji měla obezřetný výraz, jako kdyby čekala, že ji někdo zavolá nazpátek a vysvětlí jí, že její propuštění byl pouhý žert. Zamrkala do žhnoucího slunce a zamířila k silnici. Viděla tam zaparkované auto, ale nevěnovala mu pozornost. Nikdy v životě by ji nenapadlo, že jeho posádka může čekat právě na ni.

Ze sedadla pro spolujezdce se zvedl muž. Ve všech ohledech působil jako průměrný, úplně obyčejný člověk. Měl středně hnědé vlasy, nebyl ani velký, ani malý a ani jeho tělesná konstrukce se nevymykala normálu. V obličeji měl lehký, nijak přehnaný úsměv. Mohl se však pochlubit dokonalými zuby, bílými jako jiskřící sníh. Oči měl ukryté za brýlemi proti slunci. „Slečno Fowlerová!“ zavolal. „Přijeli jsme vás vyzvednout.“

Žena se k němu váhavě otočila a několikrát zamrkala, protože jí slunce zasvítilo přímo do očí. Přežila už spoustu věcí – krachy manželství, nevydařené vztahy, péči o děti v roli samoživitelky, zrady a střelné zranění. Nemínila se teď stát snadným terčem bůhvíhoho.

„Kdo jste?“ zeptala se a dál stála na místě, ačkoliv věděla, že slunce nemilosrdně odhaluje každou nerovnost její tváře i každou nedokonalost jejích vlasů, na něž si ve vězeňské koupelně nanasla lacinou barvu.

„Cožpak mě nepoznáváte? Viděli jsme se u soudu,“ řekl muž téměř něžným hlasem a sundal si tmavé brýle. V tu chvíli jí svítl.

„Jste ten právník. Ten, co mě dostal ven,“ usmála se. „Nemám tušení, proč jste to udělal, ale jsem vaše dlužnice. Ve vězení jsem rozhodně zůstat nechtěla. Toužím vidět svoje děti.“

„Uvidíte je,“ ujistil ji muž, otevřel dveře vozu a gestem ruky jí naznačil, aby se posadila dovnitř. „Promiňte. Měl jsem vás oslovit ‚paní Fowlerová‘.“

S radostí nastoupila do vozu, vděčně se zabořila do měkce vypolstrovaného sedadla a s úlevou se nadechla chladného vzduchu, který zajišťovala klimatizace. Takový komfort nezažila už řadu měsíců. Člověk jen stěží dokáže ocenit měkké sezení a laskavé chování (nebo kvalitní matrace a pevné ručníky), pokud nedostane příležitost náležitě si je vychutnat.

„Už několikrát jsem byla paní. A slečna taky. Je mi úplně jedno, jak mě oslovujete. To auto je parádní!“

„Těší mě, že se vám líbí,“ řekl řidič, vysoký muž s nakrátko ostříhanými prošedivělými vlasy. Otočil se

k zrzce na zadním sedadle, usmál se na ni a sundal si brýle.

„Bože můj,“ vzdychla úplně jiným tónem. „To jste vy! Ano! Z masa a kostí. Myslela jsem, že sedíte ve vězení. A vy jste zatím tady!“ V jejím tónu se mísilo ohromení a rozpačitost.

„Ano, sestro,“ odpověděl muž. „Dobře vím, že jste byla naší oddanou následovnicí a prokázala svou hodnotu. A já vám děkuji tím, že jsem vás dostal z vězení, kam rozhodně nepatříte.“

Odvrátila pohled stranou. Ve skrytu duše si jasně uvědomovala, jakých hříchů se dopustila a jaké zločiny spáchala. Ale vlídná slova tak váženého muže – člověka, jehož znala z televize! – a jeho ujištění, že ji považuje za spořádanou ženu, působila na její duši jako hojivý balzám.

„Tak proto jste obětoval takovou částku na mou kauci? Byla to příšerná hromada peněz, pane. Tolik si nevydělám ani do nejdlejší smrti.“

„Chci při vás stát stejně neochvějně, jako jste vy stála při mně,“ prohlásil vysoký muž klidně. „Kromě toho víme, že nikam neutečete,“ usmál se a Arlene si pomyslela, jaké ji potkalo štěstí. Nemohla uvěřit, že za ni někdo složil kauci přes sto tisíc dolarů. Přesněji řečeno, připadalo jí to podezřelé. *Zatím je to ale fajn*, pomyslela si.

„Odvezeme vás domů do Bon Temps,“ řekl muž střední postavy. „Uvidíte své děti, malou Lisu i malého Co-byho.“

Tón, jakým vyslovil obě jména, v ní vyvolal nepříjemný pocit. „Tak malí už nejsou,“ poznamenala, aby zaplašila ten sotva postřehnutelný stín pochybnosti. „Ale rozhodně... je chci vidět. Každou chvíličku, co jsem byla uvnitř, se mi po nich stýskalo.“

„Na oplátku chceme, abyste udělala pár drobností zase vy pro nás, pokud budete chtít,“ řekl ten ve všech ohledech průměrný muž, z jehož slov zazníval lehký cizí přízvuk.

Arlene Fowlerové podvědomě došlo, že nepůjde o žádné drobnosti a že už vůbec nepůjde o dobrovolnou záležitost. Při pohledu na oba muže jí bylo jasné, že po ní rozhodně nebudou chtít nic, co by jim odevzdala bez nejmenších problémů – například své tělo. A že po ní určitě nebudou požadovat ani žádné jiné neškodné služby – třeba aby jim vyžehlila košile nebo vycídila rodinné stříbro. Kupodivu se jí ale ulevilo, protože karty už ležely na stole a teď se jen měly začít obracet. „Och, ehm,“ zakoktala. „A co jako?“

„Mám dojem, že až uslyšíte, o co nám jde, určitě vám to nebude vadit,“ řekl řidič. „Jsem o tom upřímně přesvědčený.“

„Uděláte jenom jedinou věc,“ řekl muž střední postavy a průměrného vzhledu. „Promluvíte si se Sookie Stackhouseovou.“

Zavládlo hrobové ticho. Arlene Fowlerová se zadívala na oba muže a přitom horečně uvažovala. „Když vám nevyhovím, postaráte se, abych se zase vrátila do vězení?“ zeptala se nakonec.

„Vzhledem k tomu, že jsme za vás ještě před procesem složili kauci, bychom to mohli udělat,“ připustil řidič mírným tónem. „Ale samozřejmě bych se k tomu uchýlil velice nerad. Co vy?“ řekl a otočil se ke svému společníkovi.

Muž střední postavy sklonil hlavu na jednu stranu a potom na druhou. „Byla by to obrovská škoda. Dětičkám by to bylo moc líto. Vy se slečny Stackhouseové bojíte?“

Znovu zavládlo ticho, během něhož se Arlene dopracovávala k pravdivému přiznání. „Jsem ta poslední osoba, kterou by Sookie chtěla vidět,“ pokusila se vykroutit z přímé odpovědi. „Dává mi za vinu ten den... ten den...“ Hlas se jí zlomil.

„Ten den, kdy několik lidí zasáhly kulky,“ doplnil jí muž střední postavy. „Včetně vás. Ale trochu ji znám a myslím si, že vás nakonec vyslechne. Povíme vám, co jí řeknete. Jejího mimořádného daru se nebojte. Mám dojem, že pokud jde o tohle, všechno bude v pořádku.“

„Jejího daru? Myslíte tím tu její schopnost číst myšlenky?“ Arlene se k překvapení obou mužů zasmála. „Vždyť je to její životní prokletí.“

Oba muži se teď také usmáli, ale vůbec nevypadali potěšeně. „Ano,“ přikývl řidič. „Skutečně je to její prokletí. A dokážu si představit, že se tenhle její pocit ještě zhorší.“

„Co po nás vlastně chcete?“ zeptala se Arlene. „Vždyť Sookie má jenom tu starou střechu nad hlavou.“

„Způsobila nám a ještě několika dalším lidem spoustu problémů,“ odpověděl řidič. „Řekněme, že teď postihne pár problémů pro změnu zase ji.“